

Un nou pols amb la Universitat de València

La Generalitat Valenciana pressiona de nou la Universitat i es nega a publicar els seus estatuts perquè aquests contenen un article que pot exigir als professors amb plaça coneixements de valencià.

JOAN M. OLEAQUE

Recentment, la Conselleria de Cultura i Educació de la Generalitat Valenciana va intentar doblegar l'autonomia cultural de l'Institut Valencià d'Art Modern (IVAM). L'episodi va acabar amb la destrucció en l'esplanada del museu de l'escultura de l'artista José Sanleón, que els polítics havien ubicat allí sense haver consultat el consell rector de l'IVAM. El final d'aquest setge fou tan aberrant que tot apuntava que durant un temps la conselleria faria política sense involucrar-se en nous esperiments.

Aquesta previsió ha quedat en no res. Si bé l'IVAM sempre ha estat un dels objectius, fora de la seua estricta òrbita, que ha volgut dominar la Generalitat, encara més ho ha estat la universitat. Després de desmembrar la Universitat

d'Alacant per crear un ens acòlit (la Universitat Miguel Hernández d'Elx), el Consell ha intentat de diverses maneres sotmetre la Universitat de València. L'últim pols per imposar la seua força s'ha fet públic la darrera setmana, tot i que venia de lluny.

Una reforma dels estatuts de la Universitat, acordada pel claustre al novembre del 1997, ha estat ignorada des d'aleshores per la Generalitat. Perquè aquesta tinga vigència és necessari que el Consell la reconega i la publique al Diari Oficial de la Generalitat Valenciana (DOGV), cosa que encara no ha fet. A mitjan mes de març, el rector Pedro Ruiz va sol·licitar al president de la Generalitat, Eduardo Zaplana, la publicació immediata dels estatuts reformats. Segons Pedro Ruiz, el llarg període de silenci administratiu, dona po-

testat legal a la Universitat per exigir la publicació del document.

Però a principis d'abril, el conseller de Cultura, Manuel Tarancón (un dels protagonistes del pols polític amb l'IVAM), comunicà a Ruiz que el reconeixement administratiu de la reforma es condicionava a la nova redacció d'un article d'uns vells estatuts: els del 1985. L'article era el 167.4, i deia: "qui obtinga una plaça [com a professor] se sotmetrà, si s'escau, a les avaluacions de coneixement de les llengües oficials en la Universitat de València". És a dir, l'article demana als docents el coneixement del valencià.

Tant Tarancón com, després, Zaplana, han manifestat que només sense aquest article, es publicarien els estatuts. Ells proposen considerar el coneixement de valencià només

ARXIU / RAFA GIL

Eduardo Zaplana (a l'esquerra) i el rector de la Universitat de València, Pedro Ruiz, en un acte conjunt. El president del Consell manté bloquejada la publicació dels estatuts universitaris.

com "un mèrit", sense la mínima obligació per als docents. Argumenten, en contra de la realitat constatable, que aquest article condiona que professors estrangers puguin donar classes a València. Irònicament, Tarancón ha estat conegut durant molt temps com el polític "valencianista" del PP.

La Conferència de Rectors de les Universitats Espanyoles (CRUE) ha donat suport a Ruiz, i, el 12 d'abril, la Universitat comunicava que ha interposat un recurs contra la Generalitat davant els tribunals per negar-se a expedir un certificat que, per llei, transcorreguts dos anys, acredita l'aprovació automàtica dels estatuts i la seua publicació en el DOGV. Zaplana, però, aquell dia feia broma sobre el tema en les Corts Valencianes: enfront de l'interès del secretari d'Estat d'Educació, Jorge Fernández, per a intermediar en el conflicte, el cap del Consell va indicar en la seua compareixença que la Universitat, "a la menor ocasió", acudia a buscar "el primo de Zumosol". La jornada següent, el president de la Generalitat demanava un dictàmen al Consell Jurídic Consultiu (CJC, òrgan de la Generalitat) sobre la "legalitat" de l'esmentat article. Tot i que el CJC ja l'ha reconeguda en dos dictàmens anteriors –basant-se en la legislació vigent–, ara els magistrats han de bregar de nou amb una creïlla calenta: la del poder perquè-sí.